

Arrest

nr. 140 045 van 2 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 21 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 3 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en de opmerkingen van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 30 juli 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op 23 oktober 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.07.2012 werd ingediend en op 28.06.2013 werd aangevuld door :

K. M., M. (...) (N° R.N. 080100543204) geboren te (...) op (...)

en haar minderjarige kinderen:

G., J. (...), geboren op (...) G., J. B. (...), geboren op (...) G., E. (...), geboren op (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.) adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij diende een asielaanvraag in op 07.11.2005, die afgesloten werd op 28.03.2007 met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 23.04.2007 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk een jaar en iets minder dan vijf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Betrokkene haalt aan dat zij een relatie onderhoudt met de heer G. J. A. (...), dat zij samenwonen en dat de heer G. (...) de kinderen erkend heeft. De heer G. (...) legt een reisdocument voor vluchtelingen voor afgeleverd door Nederland op 02.10.2008. Uit de gegevens van het rijksregister en het administratief dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter dat de heer G. (...) geen wettig verblijfsstatuut heeft in België. Op 17.01.2013 werd hem een aankomstverklaring afgeleverd, geldig tot 14.04.2013. Sindsdien beschikt hij niet meer over een geldig verblijfsdocument voor België. Bijgevolg verantwoordt de relatie van verzoekster met de heer G. (...) geenszins dat de aanvraag in België wordt ingediend. Betrokkene toont niet aan dat zij en de kinderen zich niet in Nederland zouden kunnen vestigen, waar haar partner een verblijfsrecht geniet of dat haar partner

Redenen:

haar en de kinderen niet zou kunnen vergezellen bij een tijdelijk terugkeer naar haar land van herkomst om de aanvraag via de reguliere weg in te dienen. Gezien geen enkel gezinslid een wettig verblijfsstatuut in België heeft en zij niet aantonen dat zij zich niet samen naar een van de landen kunnen begeven waarmee zij een band hebben, namelijk Nederland of Congo, is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene haalt aan dat zij een ernstig risico loopt bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Zij legt geen enkel bewijsstuk voor ter staving. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene een ernstig risico zou lopen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielpprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Aangaande het argument dat betrokkene hier een bachelor opleiding volgt, dient opgemerkt te worden dat verzoekster deze opleiding gestart is in illegaal verblijf. Zoals hierboven reeds vermeld, verblijft zij immers al sinds 2007 illegaal in België. Bijgevolg kan het feit dat zij een opleiding volgt, niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst of een derde land kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of een derde land te vinden is.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene - namelijk dat zij Frans spreekt en Nederlands zou spreken; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft; dat zij hier een sociaal netwerk heeft en steunbrieven voorlegt, dat haar partner werkwilig zou zijn en zou werken - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

1.3. Op 3 oktober 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op 23 oktober 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw;

Naam, voornaam: K. M., M. (...)

geboortedatum; (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

en haar minderjarige kinderen:

G., J. (...), geboren op (...) G., J. B. (...), geboren op (...)

G., E. (...), geboren op (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980. verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum."

2. Over de samenhang

Niettegenstaande het feit dat de bestreden beslissing en het bestreden bevel formeel steun vinden in een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier – en meer bepaald de redactie van zowel bestreden beslissing als het bestreden bevel die op dezelfde dag werden genomen door dezelfde gemachtigde en op dezelfde dag werden betekend –, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeksters ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Armenië verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissingen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen.

3. Ontvankelijkheid

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing voert de verwerende partij aan dat verzoekster zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekster heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Niettegenstaande het feit dat uit de voormelde bepaling een gebonden bevoegdheid kan worden afgeleid, stelt de Raad vast dat de gemachtigde blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoeksters ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Door aldus te handelen erkent hij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, ondertekend door dezelfde gemachtigde en betekend op dezelfde datum. De tweede bestreden beslissing is bijgevolg een volgbeslissing van de eerste bestreden beslissing. De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van *“het beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginself”*. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet inde akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

de motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

“de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722).

Luidens artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan een machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden bij de burgemeester van de plaats waar men verblijft, aangevraagd worden indien de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt.

In het kader van haar regularisatieaanvraag heeft verzoekster gesteld dat ze haar aanvraag tot verblijfsmachtiging vanuit haar land van herkomst niet kon indienen om de volgende redenen:

- 1. Vrees voor vervolging*
- 2. Het verlies van het schooljaar*
- 3. Scheiding tussen verzoekster en haar gezin*

Met betrekking tot het verlies van het schooljaar heeft verzoekster het volgende uiteengezet.

Verzoekster stelt tevens dat zij haar aanvraag in het land van herkomst niet kan indienen omdat ze als regelmatige student ingeschreven is in een hoger school (Haute école libre de Bruxelles) te Bruxelles waar ze een voltijdse cursus “maatschappelijk assistent” volgt.

Het betreft een opleiding van drie jaar, waarna verzoekster een diploma van sociale assistente zal bekomen en daarmee haar positie op de arbeidsmarkt verhogen.

De terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst om aldaar haar regularisatieaanvraag in te dienen zal zeer negatieve gevolgen hebben voor haar opleiding. Dit ernstige nadeel is helemaal niet proportioneel met het doel van de bepaling van artikel 9 van de vreemdelingenwet volgens dewelke de aanvraag tot verblijfsmachtiging in het land van herkomst ingediend moet worden.

Verzoekster stelde dat ze een voltijdse cursus maatschappelijk assistent volgt. Ze zou hierdoor een kwalificatie krijgen waarmee zij een meerwaarde voor de samenleving zou kunnen betekenen. Er dient gepreciseerd te worden dat verzoekster een eventuele gedwongen terugkeer als met proportioneel" beschouwde ten aanzien aan het doel van de bepaling van artikel 9 van de vreemdelingenwet.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij van haar kant met geen enkel woord rept over de disproportionaliteit. De verwerende partij beperkt zich tot de verwijzing naar het illegaal verblijf van verzoekster op het moment waarop ze haar opleiding startte.

Aangaande het argument dat betrokkene hier een bachelor opleiding volgt, dient opgemerkt te worden dat verzoekster deze opleiding gestart is in illegaal verblijf. Zoals hierboven reeds vermeld, verblijft zij immers al sinds 2007 illegaal in België. Bijgevolg kan het feit dat zij een opleiding volgt, met weerhouden worden buitengewone omstandigheid.

Er is geen betwisting over het feit dat de verwerende partij niet aan alle belangrijke argumenten van verzoekster geantwoord heeft.

De verwerende partij zegt niet waarom zij het niet nodig achtte om te antwoorden op de stelling van verzoekster Volgens dewelke een gedwongen terugkeer naar Congo om aldaar een aanvraag in te dienen met het verlies van het schooljaar tot gevolg, disproportioneel is.

Gelet op het feit dat de verwerende partij niet op alle belangrijke argumenten van verzoekster geantwoord heeft dient vastgesteld te worden dat de bepalingen betreffende de motiveringsplicht.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 evenals de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel schendt;

In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

4.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- artikel 9bis van de vreemdelingenwet,
- het voorzichtigheidsbeginsel.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de disproportionaliteit tussen een gedwongen terugkeer en het afmaken van haar studies.

Als middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verweerder evenwel vast dat de verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.06.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te 5/8 komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS nr. 60.751, 04.07.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: RvS nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt. In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat zelfs indien de kritiek van verzoekende partij als dat het voormeld motief van de bestreden beslissing onjuist is, terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: RvS nr. 155.690, 28 februari 2006; RvS nr. 116.712, 6 maart 2003; RvS nr. 111.882, 24 oktober 2002; RvS nr. 73.094, 17 april 1998)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging 6/8 aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag heeft verzoekende partij trouwens zelf het onderscheid gemaakt tussen elementen die de buitengewone omstandigheden en aldus de ontvankelijkheidsfase betreffen en elementen die de gegrondheidsfase van het te voeren onderzoek betreffen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris alle door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Verzoekende partij heeft volgende twee ‘uitzonderlijke omstandigheden’ ingeroepen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

- “1. Verzoekster werd genoodzaakt om haar geboorteland te verlaten uit gegronde vrees voor vervolging;
2. Verzoeker stelt tevens dat zij haar aanvraag in het land van herkomst niet kan indienen omdat ze als regelmatige student ingeschreven is in een hogere school. (Haute école libre de Bruxelles) waar ze een voltijdse cursus “maatschappelijk assistent” volgt. Het betreft een opleiding van drie jaar, waarna

verzoekster een diploma van sociale assistente zal bekomen en daarmee haar positie op de arbeidsmarkt zal verhogen.”

De bestreden beslissing stipuleert onder meer het volgende:

“Aangaande het argument dat betrokkene hier een bachelor opleiding volgt, dient opgemerkt te worden dat verzoekster deze opleiding gestart is in illegaal verblijf. Zoals hierboven reeds vermeld, verblijft zij immers al sinds 2007 illegaal in België. Bijgevolg kan het feit dat zij een opleiding volgt, niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst of een derde land kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of een derde land te vinden is.”

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aangehaalde buitengewone omstandigheden niet konden worden aangenomen en de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Terwijl de uitvoerige motieven in de bestreden beslissing geenszins een standaardmotivering uitmaken, doch integendeel betrekking hebben op de specifieke situatie van verzoekende partij en de door haar in de aanvraag ingeroepen elementen.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft beslist dat de argumenten van verzoekende partij niet konden worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Tot slot laat de verwerende partij nog gelden dat verzoekende partij tevens een schending aanvoert van het voorzichtigheidsbeginsel, doch zij blijft in gebreke uiteen te zetten wat zij hieronder verstaat.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag onontvankelijk was.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inclus. Terwijl de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3. De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die

aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Volgens de Raad van State betekent het afdoende karakter van de motivering dat *"de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen"*. (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekster betoogt dat niet is geantwoord op alle belangrijke argumenten die zij heeft aangehaald in haar in punt 1.1. vermelde aanvraag. In deze aanvraag heeft verzoekster gesteld dat ze haar aanvraag niet vanuit haar land van herkomst kon indienen, onder meer omwille van het verlies van het schooljaar. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster omtrent het verlies van het schooljaar het volgende uiteenzette in haar aanvraag:

"Verzoekster stelt tevens dat zij haar aanvraag in het land van herkomst niet kan indienen omdat ze als regelmatige student ingeschreven is in een hoger school (Haute école libre de Bruxelles) te Bruxelles waar ze een voltijdse cursus "maatschappelijk assistent" volgt.

Het betreft een opleiding van drie jaar, waarna verzoekster een diploma van sociale assistente zal bekomen en daarmee haar positie op de arbeidsmarkt verhogen.

De terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst om aldaar haar regularisatieaanvraag in te dienen zal zeer negatieve gevolgen hebben voor haar opleiding. Dit ernstige nadeel is helemaal niet proportioneel met het doel van de bepaling van artikel 9 van de vreemdelingenwet volgens dewelke de aanvraag tot verblijfsmachtiging in het land van herkomst ingediend moet worden."

Verzoekster stelt dat zij in haar aanvraag uitdrukkelijke stelde dat een terugkeer naar haar land van herkomst niet als proportioneel beschouwde. Zij bekritiseert het gegeven dat de gemachtigde met geen enkel woord repte over de disproportionaliteit noch uitlegt waarom hij het niet nodig achtte om op haar argument te antwoorden.

4.4. De Raad benadrukt dat de gemachtigde bij het beoordelen van de aangehaalde buitengewone omstandigheden over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Daarbij moet worden opgemerkt dat met een ruime appreciatiemarge van de gemachtigde ook een meer nauwgezette motiveringsplicht gepaard gaat.

Hoewel de gemachtigde niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekster ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (cfr. RvS, nr. 113.182 van 4 december 2002).

Omtrent het aangehaalde argument met betrekking tot verzoeksters opleiding motiveerde de gemachtigde als volgt:

"Aangaande het argument dat betrokkene hier een bachelor opleiding volgt, dient opgemerkt te worden dat verzoekster deze opleiding gestart is in illegaal verblijf. Zoals hierboven reeds vermeld, verblijft zij immers al sinds 2007 illegaal in België. Bijgevolg kan het feit dat zij een opleiding volgt, niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid."

Evenwel kan de gemachtigde de aangehaalde buitengewone omstandigheid, met name het volgen van een opleiding en het argument dat een terugkeer naar het land van herkomst zeer negatieve gevolgen zou hebben voor de opleiding wat niet proportioneel is, niet louter afdoen door in casu louter te wijzen op het feit dat verzoekster deze opleiding in illegaal verblijf is gestart. Er moet worden benadrukt dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om humanitaire redenen per definitie steeds vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes. (zie in deze zin RvS 12 februari 2014, nr. 226.401) Er kan verder nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, een opleiding moet starten in legaal verblijf. De Raad ziet dan ook niet in hoe deze motivering omtrent de aangehaalde buitengewone omstandigheid als ter zake dienen en pertinent kan worden beschouwd.

Aldus blijkt dat de bestreden beslissing in wezen geen concrete en pertinente motief bevat over waarom een terugkeer naar het land van herkomst in het licht van de gevolgde opleiding niet disproportioneel is. Aldus is de eerste bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd omtrent alle door verzoekster voorgelegde buitengewone omstandigheden en belangrijke argumenten.

De korte repliek van de verwerende partij waarbij louter de motieven van de eerste bestreden beslissing worden herhaald, waarbij wordt gewezen op de ruime appreciatiebevoegdheid en waarbij wordt betoogd

dat de gemachtigde niet gehouden is de motieven van de motieven te vermelden, werd supra reeds weerlegd en beantwoord, en kan de Raad niets anders doen besluiten.

Bijgevolg wordt de schending van de formele motiveringsplicht vastgesteld.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. De overige middelonderdelen behoeven geen verdere bespreking. De middelen zijn in de besproken mate gegrond.

4.5. Onder punten 2 en 3 werd hoger reeds vastgesteld dat pas tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten nadat de gemachtigde tot het besluit was gekomen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die een terugkeer naar Congo verhinderen. De beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 23 oktober 2013, is aldus duidelijk genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing.

Aangezien uit de bespreking hierboven is gebleken dat niet alle buitengewone omstandigheden werden onderzocht, moet in de huidige stand van het geding worden uitgegaan van de veronderstelling dat de aangevoerde elementen mogelijk buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de gemachtigde niet zou hebben besloten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dient dan ook samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 3 oktober 2013, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES